

— А така ли се ходи на сватба? Не харесватъ ли ти моитѣ яденета, та сте зарѣфали коравитѣ камъни?

— Ехъ, царю честити! — отвърнало магарето. — Може ли да не ми харесватъ тия скъпи гостби? Но азъ съмъ бедно животно и мисля не само за днесъ, а и за утре. Ако днесъ се нахраня съ такова хубаво ядене, утре нѣма да ми харесватъ камънитѣ, които ще ямъ.

— Защо пъкъ ще ядешъ камъни? Свърши ли се тревата и шумата по свѣта?

Магарето помъляло малко, помислило и казало:

— За сега, слава Богу, все още се намира зелена тревица, и магарешки бодилецъ, и горска шумица. Но азъ си мисля: „Ехъ, жени се слънцето! Да му е честито! И то има нужда отъ домъ и кѣщовница. Но нали като се ожени, ще му се народятъ деца. И тѣзи деца ще бждатъ все като баща си — слънца и слънчица. А какво ще стане, като трѣгнатъ цѣла дузина слънца по небето и загрѣятъ денемъ и нощемъ? Сега грѣе едно слънце и пакъ не можемъ лѣтно време да се свѣртимъ отъ пекъ. А при толкова слънца всичко живо ще изгори и ще останатъ само камънитѣ по земята. Тогава, воля-неволя, всички ще ядемъ камъни“. Та си рекохъ: „Не е ли по-добре отъ сега още да се науча на това, за да ми е леко по-после.“

Замислило се слънцето. Магаре, а умно мисли. Разбрало слънцето, че нему не е отредено домъ да свѣрти. Богъ го е поставилъ на небето, за да прави добро на хората и на животнитѣ. Но отъ много добро за всички ще стане по-лошо Домжчѣло му, но нѣмало какво да прави. Излѣзло предъ сватбаритѣ и обявило, че разтуря сватбата. Вдигнали се трапезитѣ, разотишли се гоститѣ, момата посрамена се върнала дома.

Отъ тогава и досега слънцето все неженено ходи. А звезда Вечерница, колкото била срамежлива, дваждъ по-срамежлива станала. Вечеръ чака да зайде слънцето, па тогава се покаже на небето. Покаже се и бърза да се скрие, за да не ѝ се смѣятъ хората.

Н. Гарваловъ

